

Viimeinen olemassa oleva luku Joutsenkuningattaren tarinasta. Alku vaikutti niin lupaavalta, kirjoitin tätä ihan mielissäni, mutta sitten vain... tuli stoppi. Inspiraatio ehtyi. En voi kirjoittaa ilman inspiraatiota... Harrastelijakirjoittajan ongelmia. :/ Tässä on myös se runo, jonka postasin erikseen runo-kategoriaan. - - - Päivänvalossa polku näytti paljon suuremmalta kuin miltä se oli vaikuttanut pimeässä yössä. Paikoin se oli kasvanut umpeen, ja Aylia joutui hetken etsimään ympäristöstä vihjeitä siitä, missä se mahtoi jatkua. Ympäristö oli koskematon; kukaan ei ollut käyttänyt polkua aikoihin. Silloin tällöin polku ylitti yhä vain valtavampien puiden juurakkoja, laskeutuipa alas jyrkkää kalliotaikin. Maasto ei ollut enää tasaista saati helppokulkuista. Pensaiden oksat suomivat Avaa kasvoille, kun hän raivasi tiensä Aylia perässä. Yhä vähemmän päivänvaloa ylsi maan kamaralle. Matkan edetessä puiden alimmat oksat olivat aina vain korkeammalla. Saattoi vain arvailla, kuinka korkeita puut olivat. Niiden rungot olivat kiemuraisia ja karkeita. Joitain runkoja peitti naava. Kahden kookkaankaan miehen käsivarret eivät olisi riittäneet niiden ympäri. Metsässä ilma oli kosteaa ja lämmintä. Mustikanvarvut olivat lähes ainoata aluskasvillisuutta sammalen ja satunnaisten sinnikkäiden ruohomättäiden lisäksi. Varpusten iloinen sirkutus oli vaihtunut naakkojen synkkiin kiljaisuihin. Silloin tällöin tummat, sulavat hahmot kaarsivat polun yli. He olivat jo kaukana Vilhelmin asettamasta rajakivestä. Jos Ava sulki silmänsä, hän näki kuvan kotinsa raunioista ja isästä, joka yritti epätoivoisesti siirtää seinähirsiä tyttärtään etsiessään. Isän ajatteleminen tuntui pahalta. Ava olisi halunnut käpertyä sykkyrälle hämäänsä, unohtaa kaiken ja vain itkeä. Häntä piti pystyssä varmuus siitä, että hän vielä pääsisi kostamaan susille. Ava ja Aylia olivat yöpyneet löytämässään kuivassa kallionkolossa. He olivat lähteneet matkaan varhain aamulla. Avan selkää ja niskaa särki. Venyttelykään ei auttanut; hän ei ollut tottunut nukkumaan niin kovilla alustoilla. Olkipatjakin tuntui ylellisyydeltä parin metsässä nukutun yön jälkeen. Ava oli tottunut kuljeskelemaan, joten jatkuva käveleminen ei oikeastaan käynyt hänen kuntonsa päälle. Ennen se tuntui paljaissa jaloissa, jotka välillä punersivat ja sinersivät kylmästä. Avan varpaat olivat tunnottomat, mutta hän ei jaksanut välittää moisesta pikkuseikasta. Hänen mielellään siinsi synkkänä koston hetki. Silloin sudet saisivat tuta nahoissaan hänen vihansa ja katkeruutensa! Hän ripustaisi susien nahat korkealle voittoaan merkitsemään. Avan nuoria kasvoja hämärsi kostonjano. Ajan kuluessa merkityksettömänä Ava ehti myös ajatella äitiään, jonka oli menettänyt vain kahden vanhana. Hänellä ei ollut ainuttakaan omaa muistoa äidistään, mutta isä oli kertonut hänelle Annista tarinoita. Sen, kuinka hän oli löytänyt Annin metsästä ja kuinka tämä oli päättänyt jäädä hänen luokseen. Sen, että Avan syntymän jälkeen Ann kukoisti kuin kaunein ruusu puutarhassa, joka vielä silloin oli ruodussa. Äidin katoamisen jälkeen isä oli romahtanut täysin. Hän oli aina ollut sellainen kuin Ava muisti, apaattinen ja juro. Isän oli täytynyt rakastaa äitiä hyvin paljon. Isä oli kuvaillut äitiä hyväksi, iloiseksi ihmiseksi. Hän oli myös sanonut, että oli välillä epäillyt, tokko Ann oli ihminen ensinkään. Hänen liikkeissään oli kuulemma ollut sellaista sulavuutta, jonka rinnalla kuka tahansa prinsessakin olisi tuntenut itsensä rumaksi ja kömpelöksi. Ava oli monet kerrat katsellut äitinsä miniatyyrimuotokuvaa tuvan pöydän päällä. Kuvassa äiti hymyili pää kallellaan ja näytti hyvin onnelliselta. Jos äiti olisi täällä, oli Ava tuuminut, isäkin olisi varmasti ihan erilainen. Iloinen ja seurallinen. Ja minä saisin joka aamu antaa äidille suukon poskelle ja halata häntä ja kertoa kuinka paljon rakastan häntä. Me voisimme myös laittaa yhdessä puutarhan kuntoon, käydä kylällä hankkimassa siemeniä ja nostaa syksyllä ensimmäiset perunat omasta maasta... Äiti ei voi olla kuollut. Jos hän olisi, minä tuntisin sen sisälläni. Varmaan jokaisen maailman äidin ja lapsen välillä on sellainen side... että jos he olisivatkin eri paikoissa, he kuitenkin tuntisivat toisensa sydämessään. Jos toinen kuolisi, toinen kyllä tuntisi senkin. Sellainen tyhjä kolo sydämessä. Minun sydämessäni ei

ole koloa. Äiti on siis elossa jossain. Odottamassa, että löydän hänet. Isä oli vain tuhahtanut Avan yritykselle todistaa, että Ann oli elossa. Hän sanoi, ettei sellaista tunnettu omassa sydämessä vaan sellainen tiedettiin. Järki, sanoi isä, järkeä me käytämme sellaisten asioiden pohtimisessa. Jos äitisi ei olisi kadonnut metsään, hän olisi elossa. Me kaikkihan tiedämme, että Hopeametsän rajan taa jos joutuu, ei hengissä selviä. Tässä minä nyt silti olen. Hengissä. Rajan takana. Isä oli väärässä; täällä voi selvitä hengissä. Äiti voi siis yhä olla jossain täällä! Odota vain, äiti. Me tapaamme vielä tämän elämän aikana. Ava tiesi sen sydämessään. Se oli samanlainen tuntemus kuin se, että äiti oli yhä elossa: hän ei vain toivonut. Hänen sydämessään ei ollut tyhjää koloa eikä epätoivoa, jota hän olisi tuntenut, jos olisi tiennyt, ettei näe äitiään ikinä. Sen sijaan kun hän ajatteli isää, epätoivo värisi hänen lävitseen. Ava ei osannut selittää itselleen, miksi. * * * Pitkään he vaelsivat vaitonaisina. Kun heidän tuli jano ja nälkä, he pysähtyivät etsimään maastosta jotain ravinnoksi kelpaavaa, kuten marjoja ja hyönteisiä tai pikku purosien, josta kauhaista suuhun vettä. Ava ei ollut koskaan maistanut ötökkää: kun hän nielaisi ensimmäisensä, hän oli vähällä oksentaa sen ulos. Jos hyönteiset olisi kypsytänyt nuotiolla, ne olisivat voineet maistua paremmilta, mutta Aylia sanojen mukaan heillä ei ollut nyt aikaa turhuuksiin. Siispä he jatkoivat aina matkaa niin ripeästi kuin suinkin mahdollista. Kun metsä heidän ympärillään hämärtyi niin, etteivät he enää nähneet polkua edessään, Aylia viittasi kohti valtavaa ikimäntyä, jonka kahden paksun juuren lomassa oleva lovi oli kuin tehty leiriytymistä varten. Toinen juurista toimi näkösuojana; jos joku kulkisi polkua tännepäin, se peittäisi heidät helposti kulkijan näkyvistä. Ava ja Aylia kapusivat juuren yli piiloon sen toiselle puolelle. Sillä välin kun Aylia viritti nuotiota, Ava etsi pensaikosta leiripaikan läheltä jotain syötäväksi kelpaavaa. Saalis oli laihanlainen: kourallinen mustikoita ja muutama pähkinä. ”Majesteetti, olen pahoillani, en löytänyt muuta”, Ava sanoi ja laski tuomisensa nuotion eteen joutsenen jalkojen juureen. Kuullessaan sanan majesteetti Aylia pyöräytti silmiään. Ava istuutui juurien syliin nuotion toiselle puolelle. ”Joudumme siis jälleen tyytymään vähään”, Aylia huokaisi. Hän näykkäisi pikku palan pähkinästä. Avakin pisti suuhunsa muutaman mustikan. Nuotio rätisi ja paukkui heidän välissään. Tanssahtelevat liekit loivat lämpimiä varjoja lähiympäristöön. Tuttu ja turvallinen noen katku levisi leiripaikalle. Ava veti sitä keuhkonsa täyteen: haju toi mieleen kodin. Ne illat, kun isä oli istunut veistelemässä vaitonaisena puupalikoitaan ja hän oli sytyttänyt tulisijaan valkean ja seurannut liekkien hurjaa tanssia. Isä... Missä mahdat olla nyt? Isän ajattelemisen ei enää saanut kyyneliä kihoamaan silmiin. Se vain vihlaisi sydänalaa ja sai Avan tuntemaan itsensä tyhjäksi. Hän puristi puumiekkaa sylissään, hyväili sen karkeaa pintaa. Hubert oli tiennyt mitä teki, kun antoi miekan hänelle. Äkkiä Avan tuli ikävä Hubertia, Marianneja ja Henrikiä – missä he olivat? Mitä heille oli tapahtunut? Kysymykset surrasivat Avan päässä kuin eksynyt mehiläisparvi. Hän puri alahuultaan ja tarttui tiukemmin puumiekkansa. Se tuntui ainoalta turvalta kaikkialla väijyvää alakuloa vastaan. Aylia lempeä kuiskaus keskeytti Avan mietteet. ”Ystäväni, älä vaivu epätoivoon”, hän sanoi. Liekit heijastuivat hänen pienistä, tummista silmistään saaden ne loistamaan kauniisti. Hitaasti Ava nosti katseensa puumiekkasta joutseneen, joka seisoj ryhdikkäänä nuotion toisella puolella. Vaikka Ayliaakin suri, näytti hän silti jumalallisen vahvalta, aivan kuin mikään maailmassa ei voisi häntä murtaa. Hänen valkeat sulkansa hehkuivat nuotion värisevässä valossa. Ava pyyhkäisi tummat suortuvat pois otsaltaan. Hän laski taas katseensa. ”Aiemmin olin niin täynnä intoa”, hän sanoi kuivalle oksalle, joka paloi tulella, ”luotin siihen, että kyllä kaikki järjestyy. Hetkeksi sain voimani takaisin. Ja nyt taas... Kaikki on menettänyt hehkunsa. Tuntuu ihan turhalta, meinaan. Mitä me niille susille mahdamme? Mitä me hyödyimme siitä, että yritämme? Olisi niin helppoa panna pitkäkseen ja unohtaa kaikki ikävät asiat...” Joutsenkuningatar kallisteli

päätään. Hetken aikaa hän näytti siltä kuin olisi ratkeamaisillaan kyyneliin. Äkkiä hän korjasi ryhtinsä entiselleen. ”Mutta me olemme yhä hengissä. Olisi toki kovin miellyttävää vain unohtaa kaikki ja elää rauhassa erakkona, mutta olisiko se sittenkään oikea ratkaisu? Asioilla on tapana jäädä kaivelemaan pitkäksikin aikaa. Ne kaivavat sisimpään kuilun, niin syvän arven, ettei se ehkä parane koko elinikänä. ”Elämä on taistelua. Meillä on nyt edessämme kamppailu sekä itsemme että meitä vaanivan vaaran kanssa. Jos itse petämme itsemme eikä meillä ole ketään muuta nostamassa meitä jaloillemme, keneen me sitten turvaudumme? Ava, ystäväni, emme saa vaipua epätoivoon. Epätoivo on se myrky, joka syövyttää sisimmän. Meidän täytyy pitää yhtä, jotta selviämme. Ei meidän tarvitse yksin kantaa taakkaa mielemme päällä.” Aylia sanat hyväilivät Avaa kuin äidin silitys päälle. Joutsenen äänessä soivat lämpö ja varmuus, luottamus tulevaan. Ava puristi kätensä nyrkkiin puumiekan ympärille. Aylia oli oikeassa: nyt ei tosiaan ollut aika antautua surun vietäväksi. Ava pyyhki nenänsä tahraantuneen yöpaitansa hihanreunaan. Sitkeään juurtunut sisu nosti päätään. Lämpö pyrähti taas tytön sydämeen. Hän oli päättänyt, että kostaisi koko Hopeametsän puolesta ja selviytyisi voittajana. Vaati suurta itsekuria olla murehtimatta kotia ja isää, mutta kyllä hän oppisi senkin. Koira vie, kyllä minä opin! Kun tuli yön pimein hetki, oli aika käydä levolle. Ava paneutui makuulle hiilloksen viereen – metsän yöt kun olivat viileänpöyryisiä, ja nuotion jäännökset hohkasivat vielä lämpöä. Hän yritti saada unen päästä kiinni mutta huomasi makaavansa hereillä vielä, kun hiillokset olivat kylmenneet. Hän käänsi kylkeä ja sulki silmänsä taas. Koti-ikävä sai hänet värisemään. Unenrippeet karisivat lopullisesti hänen silmäkulmistaan. Ava kohottautui istumaan. Hän veti jalkansa yöpaitansa helmojen peittoon. Aylia valvoi vielä. Hän näytti katselevan niitä pikkuruusia taivaanriekaleita, joita hyvin tiheän latvuston lomasta näkyi. Ava hilasi itsensä joutsenen luo. Aylia säpsähti, kun tunsu jonkun vierellään. Hän kääntyi katsomaan Avaa. ”Etkö sinäkään saa unta?” Ava pudisteli päätään. Häntä vilutti. Aylia hymyili näylle surullisesti. ”Haluaisitko kuulla laulun, jonka kerran kuulin eräältä ystävältäni? Se on hyvin vanha ja kertoo menneiden sielujen kaipuusta, etsinnöistä, haaveista. Laulussa lauletaan samalla matkalaisesta, joka ei tiedä, mihin on matkalla ja miksi.” Ava nyökkäsi. Aylia alkoi laulaa. Ensin hän hymisi hiljaa, mutta vähitellen laulu voimistui. Melodia soi haikeana, täynnä kaipuuta tuntemattomaan. Se laski ensin melankolisesti, mutta nousi taas lopussa kohti uutta toivoa. Aylia hauras ääni soi samaa hopeista valoa, jonka Ava oli nähnyt tuikkivan kuvajaisnaisen vaatteissa. Laulu halkaisi yön hiljaisuuden, viivähti yölinnun korvassa jossain heitän suojaavan puun kätöksissä, loi pienen piirin kahden juuren lomaan. Sanat lämmittivät ja rauhoittivat Avaa. Hän kääntyi kerälle juurien syliin. Kirkkaimpana Avan korvissa soi laulun viimeinen säkeistö, ennen kuin hän vaipui uneen. Oi, jos matkani päähän näkisin vaan näe en, vain kuljen. Ja kun yö laskeutuu hiljaisiin, silmäni väsyneet suljen. Maailman lapsi, ken liet, muista: vie perille kaikki tiet, älä itseäs’ suruun suista. Ava lipui syvään uneen. Unessa hän näki äitinsä aikojen takaa. Äitinsä laulamassa hänelle tätä samaa laulua vain hetkeä ennen kuin hän katosi.